

Rozvíjejte dobré návyky, abyste si zasloužili úctu společnosti

→ *Promluva Satja Sái Báby z 21. října 2004* ←

Někteří lidé bdí celou noc Šivarátri při hře v karty.

Dá se to nazvat džágaranou (nočním bděním)?

Jestliže se někdo zdrží jídla, protože se hádá se ženou, může hovořit o půstu?

Rybář hlídá soustředěně síť na chytání ryb. Lze to nazvat meditací?

(báseň v telugu)

Vtělení lásky!

Jsou lidé, kteří hrají po celou noc karty, aby se udrželi během svaté noci Šivarátri v bdělém stavu. Jednou jsem se zeptal nějakého úředníka: „Jak jsi strávil minulou noc?“ Okamžitě vstal a odpověděl: „Svámí! Celý čas jsem trávil velice šťastně.“ Ptal jsem se dál, jaký druh štěstí to byl. Odpověděl: „Včera bylo Šivarátri. Hrál jsem celou noc karty a moc se mi to líbilo. Ani oka jsem nezamhouřil.“ Opět jsem se ho zeptal: „Jak můžeš získat plody svatého Šivarátri, když hraješ celou noc karty?“ Úředník mi dal kouzelnou odpověď: „Celou noc jsem hrál karty a nic mne netrápilo a tak si myslím, že jsem minulou noc strávil šťastně.“

Možná jste někdy pozorovali rybáře, který hodil do tůně síť a s jednobodovou pozorností čeká, zda do sítě vklouzne nějaká ryba. Můžete nazvat jeho dychtivý pohled soustředěním? Může vést k *mukti* (osvobození)? Vnímání dnešního člověka, co to je soustředění a meditace, lze přirovnat k rybářovu jednobodovému úsilí chytit rybu. Jiný příklad: jeden člověk byl velmi opilý a ztratil vědomí. Můžete jeho stav označit jako *tanmajatva* (naprosté sjednocení s božstvím)? Další příklad: muž se hádal se ženou a nejedl. Můžete říci, že prováděl obřadní půst? Někteří lidé se zdržují *tanmajatvy* a koncentrace a žijí v ráji bláznů. Lze si

představit, nakolik člověk degeneroval, když se ubírá špatným směrem a jedná chybným způsobem!

Přemýšleli jste někdy nad povahou lidského těla? Skládá se z potu, moči, výkalů, pachů, tkáně a krve. Má sklon k rozkladu a konečné smrti. Každou vteřinu vytváří tělo jen výměšky a pach. Proč být na takové rozkládající se tělo pyšný? Člověk si musí uvědomit pravou podstatu svého pomíjivého lidského těla a používat je co nejlépe. Víte, proč nám Bůh dal lidské tělo? Abychom dělali zlé činy a plýtvali cenným životem? Ne, nikoli. Tělo máme, abychom usilovali o dosažení božství, ne abychom je zneužívali. Měli byste si uvědomit, k jakým posvátným účelům se má používat. Člověk tráví čas světskými záležitostmi od chvíle, kdy vstane z lůžka až do okamžiku, kdy se na ně večer vrátí. Až do okamžiku, kdy se uloží na lůžko, nemá čas na myšlenky o Bohu.

Lidské tělo je svatým nástrojem, daným Bohem a má se alespoň jednou, dvakrát denně posvětit rozjímáním o Bohu. Jaké činnosti má člověk vykonávat, aby mohl čerpat radost a štěstí? Nejvhodnější odpověď na tuto otázku zní, že jeho smysly by se měly neustále zabývat rozjímáním o Bohu. Oči musí vždy vidět dobré. Uši musí poslouchat dobré zprávy. Jazyk musí stále vyslovovat příjemná a ušlechtilá slova. Měl by zpívat boží jméno. Tak se má každý úd používat správným způsobem a tím je posvěcen.

Milí studenti!

Normálně o svém fyzickém těle hovořím nerad. Přesto odkryji některé aspekty svého denního režimu s nadějí, že vám poslouží jako vodítka. Procitám čtyřikrát za noc. Obvykle vstanu asi o půlnoci, vyčistím si zuby a také jazyk a ústa. Tento proces opakuji také v 1,30 ráno, ve tři hodiny a ve 4,30. Chlapec, který spí u mě v pokoji, aby vyřizoval mé potřeby, to může někdy shledat jako nepříjemné, neboť jeho spánek je rušen. Přesto tento zvyk přísně dodržuji, abych měl jazyk, ústa a zuby vždy čisté. Cítím se dobře, jen když mám jazyk a ústa čistá. Čistý jazyk pomáhá udržovat čistotu těla a mysli. Jistě víte, že každý den hovořím s mnoha lidmi. S těmi, kteří udržují čistý jazyk a jejichž ústa nevydávají zápach, hovořím i dvacet minut místo deseti. Naopak s tím, komu páchne z úst, nemluví ani dvě minuty. Během spánku se všude v ústech množí bakterie a přilínají na jazyk a zuby. Musí se odstraňovat řádným čištěním zubů, jazyka a úst. Jen tehdy můžeme být zdraví a šťastní.

Mimo fyzickou očistu se má jazyk používat k duchovní a čisté mluvě. Při dodržování tohoto principu používám svůj jazyk správně, když se zabývám svatými činnostmi. Ze svého pokoje vycházím až tehdy, kdy jsem řádně očistil tělo. Jakmile vyjdu ze svého pokoje, chlapec, který se stará o kuchyň, přináší

ovesnou kaši. Pojím trochu kaše a cítím se šťastný a plný energie. Mimo ovesné kaše nejím ráno nic jiného. Nemám jinou snídani. Po jídle si znovu čistím ústa. Pak se napiji čerstvé vody a scházím dolů. Někteří lidé by rádi věděli, co ještě snídám. Nic – nemám chuť na žádné zákusky. Sklenice chladné vody je vše, co mám rád. Pak trávím příjemný čas s oddanými, dávám *daršan* a s některými oddanými hovořím, vybraným lidem dávám rozhovor. Na těle i v mysli jsem stále čistý. Má slova jsou čistá, mé myšlenky jsou čisté a mé činy jsou čisté a svaté.

Lidé, kteří jsou voláni na rozhovor, by měli mít na mysli jedno důležité hledisko. Jakmile vstoupím s takovým čistým a svatým tělem do hovorny, všimnu si těch ve skupině, kteří jsou zvyklí kouřit. Upozorňuji vás, že kouření lidem nedovoluji. Neschvaluji tento zlozvyk. Takové oddané okamžitě vyzvu, aby odešli. Jedna kuřáková žena ho přede mnou hájila: „Svámí, to je můj manžel, když ho pošleš pryč, kdo mne zde bude zastupovat?“ Pevně jsem odpověděl: „Ať je to tvůj manžel nebo syn, ať je to kdokoli, nesmí vstoupit do mého pokoje, když páchne po cigaretách. Řekni mu, aby odešel, vyčistil si ústa a vrátil se zpět. Pak s ním budu mluvit.“ Takoví lidé okamžitě odejdou, očistí se a za deset minut jsou zpět. Pak s nimi hovořím láskyplně. Někteří lidé se pokoušejí zakrýt zápach, vycházející jim z těla, používáním nějakého parfému. V puránách je drobný příběh, který s tímto souvisí.

Bohyně Párvatí konala velké pokání, aby si mohla vzít Pána Íšvaru. Zkusila všechny možné metody, aby na sebe Íšvaru upozornila. Vzala si krásné šaty, použila parfém a podobně. Íšvara se ale jejímu přání nepodvolil. Pak vyhledala pomoc Manmathy (boha lásky), aby jí Íšvaru naklonil. Ani tehdy se Íšvara nepohnul. Naopak, požádal Manmathu, aby mu pomohl s Párvatí. Párvatí si okamžitě uvědomila svoji chybu a nabyla rovnováhy. Meditovala nad božskou podobou Pána Íšvary, který je *nitja* (věčný), *šuddha* (neposkvřený), *buddha* (osvícený), *mukta* (osvobozený), *nirmala svarúpinam* (vtělení čistoty). Vrátila se ke svému normálnímu, přirozenému a čistému stavu. Nato na ni Íšvara obrátil zrak a přijal ji. Vzali se v příznivém okamžiku za souhlasu jejích rodičů.

Lidská bytost by měla být vždy přirozená a čistá. Neměla by být vyumělkovaná, v nevkusném oděvu, navoněná a zmalovaná. To je možné jen do určité míry. Jaký smysl má použití voňavek a líčidel, když je tělo plné zápachu? Mé tělo vždy vydává přirozenou záři a božskou vůni, protože se nikdy nezabývám špatnými myšlenkami. „Zdravá mysl ve zdravém těle“ je princip, který dodržuji. Abych mohl těmto dobrým návykům učit druhé, udržuji stále své tělo a mysl v čistém a neposkvřeném stavu.

Občas vzbudím chlapce, spícího v mém pokoji, o půlnoci a pak znovu v jednu hodinu ráno. To hochům působí možná nějaké nepohodlí, možná mají chvíli pocit, že je obtěžuji, ale brzy na to zapomenou a pomohou mi. Tak se musí tělo stále udržovat v čistotě a dobrém stavu, neboť je svatým nástrojem, který poskytl Bůh. Jelikož dávám čistotě těla velkou důležitost, měli by mne ostatní napodobit. Když lidé následují mé dobré návyky a žijí podle mne, získávají si úctu ve společnosti.

Márkandéja byl velkým oddaným Pána Íšvary. Žil však jen 16 let. Jako kterýkoli jiný chlapec jeho věku trávil mnoho času hrou. Ve společnosti ostatních hochů byl velmi šťastný a nevěděl o brzké smrti. Když si jeho rodiče uvědomili, že brzy dovrší šestnáctý rok, zesmutněli, neboť se blížil jeho konec. Trápili se a plakali. Márkandéja se jich zeptal: „Proč pláčete?“ Uvědomili si, že je zbytečné informaci dále synovi tajit a odpověděli: „Synu! Náš vztah ke tvému smrtelnému tělu dnes skončí. Pán Íšvara ti dopřál krátký životní běh, který se naplní dnes.“ Márkandéja se cítil zklamaný, neboť strávil celý život až do této chvíle hrou ve společnosti jiných chlapců. Když zjistil, že má ještě nějaký čas, vykoupal se a odešel do Íšvarova chrámu. Tam začal zpívat Jeho boží jméno. Pak začalo svítat.

Íšvara s Párvatí spolu rozmlouvali o nastávající Márkandéjově smrti. Párvatí vyzvídala: „Svámí, Márkandéjova smrt se rychle blíží. Proč dále udržovat jeho život? Jeho rodiče tonou v hlubokém žalu.“ Íšvara navrhl, aby Párvatí vstoupila na scénu a sehrála úlohu v prodloužení Márkandéjova života. Párvatí chlapce pozvedla a posadila si ho na klín. Márkandéja měl velké štěstí, že mohl sedět na klíně božské matky, což mu přislíbilo milost Pána Íšvary.

Íšvara tam přišel a Márkandéjovi požehnal, aby se stal *čiramdžívou**. Tak získal milost božské matky i otce. Mezitím se přišli podívat Márkandéjovi rodiče, co se děje s jejich synem. Když viděli syna živého a zdravého, jejich radost neznala mezí. Své štěstí vyjádřili slovy: „Synu! Jen díky oddanosti a naprostému odevzdání Pánu Íšvarovi můžeš překonat smrt a získat božskou milost, abys mohl být *čiramdžívou*. Ochránil jsi se sám, my jsme v tom nemohli udělat nic.“

Bůh nic od oddaného nepotřebuje s výjimkou oddanosti a naprosté odevzdanosti. Očekává od něj svaté tělo, svatá slova, svatý pohled a nesobeckou činnost. Když mu je oddaný předloží, Bůh se mu odevzdá. Tělo, mysl a činy člověka by měly být vždy čisté, aby Bůh byl k němu přitahován. Boží milost se nedosahuje rozmanitými druhy uctívání či obřadů. I matka očekává, že dítě bude rozvíjet

* dlouhověkým

čistotu srdce. Často recituji následující báseň, abych lidem připomenul pošetilost v úsilí o pouhé naplnění břicha:

*Ó, člověče! Tvdě bojuješ, aby sis naplnil žaludek,
abys získal mnohé formy poznání v různých oblastech.
Zkoumej a ptej se, jak velkého štěstí jsi dosáhl,
když jsi strávil všechnen čas od svítání do soumraku
nabýváním světských znalostí a bohatství,
zatímco jsi zapomínal na Boha.*

(báseň v telugu)

Neustále posvěcuji svůj čas tím, že se zabývám činností, prospěšnou společnosti. Již od dětství jsem rozvíjel spartánské návyky a dodržoval přísnou životosprávu. To jsem osvětlil již dříve básní:

*Vstávej brzy ráno při zakokrhání kohouta,
po ranní očistě se vykoupej, oblékni si vhodný oděv,
najez se náležitě a přiměřeně, jdi do školy a pilně studuj,
dosáhni dobré pověsti,
nechoď ven když prší a nikdy se nepřibližuj stokám,
účastni se dětské zábavy, běhej a hrej si
a jestliže dodržíš všechna tato pravidla, budeš zdravý a bohatý.*

(báseň v telugu)

Dříve lidé nedělali zákusky. Uvařili rýži, namočenou přes noc v podmáslí a ráno ji jedli s trochou soli k snídani. Někteří hoši mívají desku své lavice velmi neuspořádanou, s knihami rozházenými. Je to nepořádné a nečisté. Své knihy jsem vždy mívával upravené a uklizené. Vše, o čem se dnes zmiňuji, se zakládá jen na mé osobní zkušenosti.

Dříve si jen velmi málo dětí mohlo dovolit koupit nové knihy, když postoupily do vyšších tříd. Cvičebnice se měnily každé čtyři, pět let. Své knihy jsem vždy udržoval v pořádku. Chlapci z nižších tříd si tedy na konci každého roku ode mne brávali učebnice. Jeden rok za mnou přišel chudý chlapec a chtěl ode mne koupit knihy. Požádal jsem ho, aby šel, omyl se v řece a vrátil se. Udělal to. Pak jsem mu knihy ukázal. Tehdy existovaly rozsáhlé osnovy i pro nižší ročníky – dějepis, zeměpis, občanská nauka a tak dále. Když knihy uviděl, podivil se: „Rádžu! Vypadá to, že ses těch knih ani nedotkl. Vypadají jako zcela nové.“

Moje knihy stály dvanáct rupií, ale chudý chlapec si nemohl tolik dovolit. Nato jsem mu řekl: „Můj milý! Náš učitel mne vybral na skautský tábor. Musím si koupit khaki oděv a boty. Mimo to budu mít i další náklady. Nemám tolik peněz, abych výdaje pokryl. Nechci ani žádat své rodiče. Co potřebuji v tuto chvíli, je pět rupií. Zaplat mi tedy pět rupií a knihy si vezmi.“ Chlapec byl velice šťastný. Okamžitě částku zaplatil. Tehdy byly bankovky vzácné. Přinesl proto drobné mince, zabalené v útržku látky. Látka byla velmi vetchá a nedokázala tíhu mincí udržet. Mince se s hlukem roztrousily po celém pokoji. Uslyšela to domácí paní, přišla za námi a zeptala se: „Kde jste vzali ty peníze? Vzali jste mi je z kufru?“ S těmi slovy mne uhodila. Chlapec jí vysvětloval: „Matko! Dal jsem ty mince Rádžuovi za knihy, které jsem si od něj koupil.“ Nevěřila mu a peníze si vzala.

Příští den odjeli mí spolužáci do Kadapy na skautský tábor. Studoval jsem tehdy v Kamalapuram, kde se také příhoda stala. Vysvětlil jsem učiteli, že vyrazím až další den a připojím se ke skupině. Následující ráno jsem se vydal pěšky na cestu. Šel jsem daleko a než jsem se mohl připojit ke spolužákům, odešli na snídani. Já jsem neměl v kapse ani haléř. Co budu jíst? Myslel jsem si, že to dokážu nějak zvládnout bez jídla. Záměrně jsem se tedy spolužákům vyhnul, aby se mne neptali, zda jsem snídal.

Všichni mne hledali. Poblíž byla vyžděná nádrž, v níž byla voda k mytí krav a buvolů. Cítil jsem se velmi unavený, hladový a žíznivý po dlouhé cestě. Neměl jsem jiné východisko. Omyl jsem si obličej ve špinavé vodě a trochu jsem se napil. Pak jsem si všiml, že někdo nechal u nádrže balíček cigaret a minci v hodnotě jeden *anna*. Cigarety mi pochopitelně k ničemu nebyly. Odložil jsem je. Vzal jsem minci a vyměnil ji za čtyři drobnější (*káni*). Čtyři *káni* byly tehdy jeden *anna*.

Když jsem se vracel, všiml jsem si, že u cesty sedí kdosi s kartami a zve kolemjdoucí, aby si vsadili na nějakou kartu. Jako výhru nabízel dvojnásobek vsazené částky. Byl to bez pochyby druh hazardu, od kterého každého odrážuji. Tehdy jsem byl ale v bezvýchodné situaci. Kladl jsem tedy mince na různé karty. Pokaždé jsem sázku vyhrál a získal dvojnásobek, než jsem vložil. Tak jsem hrál, až jsem měl šestnáct *anna* (jednu rupii). Tehdy jsem usoudil, že hra skončila a se získanými penězi jsem se vrátil. Jelikož jsem měl hlad, koupil jsem si tři *dósy* za jednu *bottu*. Tenkrát byla *dósa* za jednu *dammidi* (třetina *bottu*). Tak jsem mohl vyjít se dvěma *bottu* na den.

Připojil jsem se ke svým přátelům na skautském táboře. Přes noc jsem měl uzlík mincí pod hlavou a spal jsem na písčité podlaze. Protože jsem byl velmi unavený, spal jsem hlubokým spánkem. Někdo si všiml uzlíku pod mou hlavou

a když jsem se převrátil na druhý bok, vzal jej. Když jsem se následující ráno probudil, zjistil jsem, že uzlík s mincemi mi někdo vzal. Neměl jsem žádné peníze, nemohl jsem si koupit ani jednu *dósu*. Spolužáci byli mou nepřijemnou situací velmi sklíčení. Někteří plakali. Poprosili mne, abych snědl alespoň jednu *dósu*, kterou pro mne koupí. Rozhodně jsem to odmítl. Řekl jsem jim, že nemám hlad, neboť jsem nechtěl být odkázaný na cizí pomoc. Zvláště jsem nechtěl připravovat druhé o peníze. Proto jsem odešel.

Za mého dětství se odehrála i jiná příhoda. Jednou jsem měl oteklou ruku a dost mne bolela. Nikomu jsem o tom neřekl. Ovázal jsem ji vlhkou látkou. Následujícího dne zemřel syn Sěšamy Rádžua (Svámího staršího bratra). Sěšama poslal telegram Vénkama Rádžuvovi (Svámího otci). Vénkama Rádžu se okamžitě vydal Sěšamu navštívit. Grham Abbáji (Vénkama Rádžu) vyšel z Puttaparti, dorazil do Bukkapatnam a odtud do Kamalapuram. Když přišel do domu Sěšamy Rádžua, celá rodina byla ponořena do lítosti nad smrtí syna. I já jsem předstíral, že je mi to líto, ačkoli jsem mimo žal i radost. Grham Abbáji se mne zeptal, proč mám na ruce obvaz. Velice lhostejným tónem jsem mu vysvětloval, že se nic nestalo. Řekl jsem mu, že mě bolí kloub a tak jsem si ruku zavázal.

V sousedství žila jedna žena z kasty *vaišjů*, která si vydělávala na živobytí výrobou *dósy* a jejím prodejem. Pokusila se domluvit Grham Abbájovi slovy: „Vénkamo Rádžu, vím, že máte dost peněz na to, abyste ho mohl vychovávat doma. Proč mu děláte takové potíže, že jste ho dal do péče staršího bratra, daleko od domova? Vy nevíte, jak moc zde ubohý chlapec trpí. Každý den musí na svých mladých ramenech nosit dvě vědra pitné vody ze vzdálené studny.“ Pak vyprávěla několik vážných příhod, kdy jsem podstoupil fyzickou bolest a utrpení.

Grham Abbáji byl mou situací hluboce dojat a okamžitě mi řekl: „Můj milý synu. Okamžitě pojď se mnou. Vrátime se do Puttaparti.“ Všichni členové rodiny mne milovali. Proto bědoval: „Nikdy jsem tě nebil. Příliš zde trpíš.“ Pokusil jsem se ho utěšit: „Ne, ne. To, co ti lidé říkají, není vůbec pravda. Když půjdu teď s tebou, nebude tu nikdo, kdo by pomáhal s domácími pracemi. Nebylo by správné, kdybys mne odvedl hned teď. Jeď a já tě budu následovat později ve vhodném čase.“ Tak jsem mu nikdy neprozradil, že ruka mě bolela díky zranění, způsobeném v Sěšamově domě. Nikdy jsem neměl ve zvyku si stěžovat na starší. Vždy jsem chránil důstojnost a čest rodiny.

Tehdy se mi nedostávalo peněz na vzdělání. Často jsem míval prázdné kapsy. Ve stejné vsi žil obchodník jménem Kotte Subbanna. Vedl obchod, kde se prodávaly i některé ájurvédské léky. Jednou uváděl do prodeje nový ájurvédský lék s názvem „*Bala bháskara*“. Byl to nový a velmi účinný lék. Kdyby se rozšířil,

přinesl by mu dobrý zisk. Požádal mne proto, abych se postaral o propagaci nového léku. Souhlasil jsem, ale požádal jsem ho o několik dalších informací. Nato jsem složil píseň o účinnosti léku a shromáždil několik dětí mého věku, aby chodily po okolních vsích s poutači v rukou a zpívaly píseň, kterou jsem složil. Skupinku jsem sám vedl. Píseň zněla takto:

*Zde je, zde je!
Ó, děti, pojdte, pojdte! Zde je lék Bala bháskara,
ať máte podrážděný žaludek nebo oteklou nohu,
ať máte bolavý kloub nebo nadýmání,
ať máte jakoukoli obtíž, známou či neznámou,
na okamžité vyléčení si vezměte Bala bháskara!
Jestliže si přejete vědět, kde je ke koupi,
tak je to v obchodě Kotte Subbanny.
V tom obchodě si můžete lék vyzvednout.
Pojďte sem, chlapci, pojdte. Je to vynikající posilující lék,
připravený známým lékárníkem Gópáláčárjou.
Pojďte sem, chlapci, pojdte sem.*

(píseň v telugu)

Potom, co jsme dokončili okružní cestu po okolních vesnicích, zásoby léku v Subbannově obchodě byly vyprodány. Byl velmi šťastný. Zavolal mne a vyjádřil radost slovy: „Můj milý Rádžu! Díky tvému úsilí je zásoba léku v mém obchodě vyprodaná. Jsem ti vděčný.“

Když mne Grham Abbáji vyzval, abych s ním odejel do Puttaparti, řekl jsem mu, že nemohu jet, dokud rodina Sésamy Rádžua pláče smutkem vzhledem ke ztrátě syna. „Není správné, abych je opustil v této situaci. Odjed' prosím do Puttaparti. Později za tebou přijedu.“ Grham Abbáji byl dojat mým smyslem pro odpovědnost a ušlechtilými city ke starším. „Jak ušlechtilé a významné jsou tvé vlastnosti! Učíš mne velkým věcem. Tvá slova jsou milá a moudrá. Tvoje ušlechtilost tě bude chránit.“ S těmi slovy odjel do Puttaparti. Přestože odjel, denně posílal zprávy a žádal mne, abych přijel. Připomínal všechny stížnosti, které mu snesla naše sousedka o mém těžkém životě v Kamalapuram a cítil lítost.

Zatím uteklo několik dnů. Měl jsem brzy konat zkoušky ve škole. Nebylo by tedy moudré, abych se vrátil do Puttaparti, aniž bych absolvoval zkoušky. Navíc jsem měl přátele, o které jsem se musel při zkouškách postarat. Byli jsme tři – Raméš, Suréš a já. Sedali jsme ve třídě ve stejné lavici. Raméš a Suréš mi

seděli každý z jedné strany. Učení jim šlo pomalu. Vysvětlil jsem jim: „Já vám napíšu odpovědi do sešitů. Jen tiše sedte ve zkušebně.“ Všichni tři jsme vešli do zkušební haly. Vylosovali jsme si čísla, která byla od sebe hodně vzdálená. Proto jsme seděli v hale na různých místech. Neměli jsme vůbec možnost spolu komunikovat. Mí přátelé byli nešťastní a sklíčení. Vymyslel jsem, jak jim pomoci. Nejdříve jsem okamžitě napsal své odpovědi. Potom jsem si vzal další listy papíru a napsal jsem odpovědi pro Raméše a Suréše jejich rukopisy. Pak jsem položil všechny listy na stůl zkoušejícího. Výsledek zkoušky byl oznámen třetí den. Tehdy se výsledky oznamovaly brzy, ne jako dnes, kdy to trvá i několik měsíců. Všichni tři jsme obstáli na výbornou. Na mých listech byly všechny odpovědi, i na listech ostatních dvou hochů. Nikdo nás ale nemohl vinit z opisování, protože naše čísla byla vzdálená a seděli jsme od sebe daleko. Moje číslo bylo 6, druhé 108 a číslo třetího z nás bylo ještě dál.

Náš učitel Mahbúb Khan si však uvědomil, že jsem ostatním pomohl ve zkouškách obstát. Nikomu to ale neprozradil. Když jsme vyšli ze třídy, učitelé šli za námi a blahopřáli nám k dosažení výborných známek. Byli dojatí. Tak jsem udělal všem, i našim učitelům a spolužákům, radost a vrátil se do Puttaparti. Moji přátelé Raméš a Suréš si přáli, aby mne mohli doprovázet. Dokonce na tom trvali. Upozornil jsem je, že když si to přejí, mohou se ke mně připojit, ale pak mne musí v Puttaparti opustit a vrátit se domů. Spolužákům jsem ve škole radil, vedl je i káral. Časem jsem ve škole nikdy neplýtl. Vždy jsem se snažil, abych jej posvětil. Hovořil jsem s každým příjemně a klidně.

Když jsem přijel do Puttaparti, lidé si všimli, že mne postihla nějaká zvláštní nemoc. Mluvíval jsem sám se sebou. Lidé kolem mne si mysleli, že jsem se zbláznil. Někteří lidé měli různé návrhy, jak mne z té zvláštní nemoci vyléčit. Nakonec se všichni shodli, že bych měl být odveden k čaroději, aby mne vyléčil z údajné posedlosti démonem. Ten čaroděj mi oholil vlasy a vyryl mi na kůži dvě hluboké rány ve tvaru kříže. Do krvácejících ran mi lil citrónovou šťávu. Velice to bolelo a nesnesitelně páliło. Já jsem však nedal najevo žádný pocit a tiše jsem mučení snášel. Dokonce jsem se tomu bláznivému počínání smál. Pak se rozhodl mě trápit ještě víc. Přinesl *kalikam* (druh jedovaté látky) a nalil mi ji do očí. Tak mne mučil různými způsoby.

Vénkamma (Svámího starší sestra), která mne doprovázela k čaroději, nemohla pohled na týrání snášet. Utíkala za Grham Abbájim a prosila ho: „Otče! Nevydávej Satju takovému nelidskému mučení. Ten člověk mu způsobuje velkou bolest a poranění. Zastav to a odvez ho okamžitě do Puttaparti.“ Odvezli mne zpět do Puttaparti. Od té doby jsem příležitostně prodělal ještě další

záchvaty „podivné nemoci“. Ve čtvrtek jsem vždy odpovídal na dotazy lidí pod jménem Bábá.

Od té doby, co mi čaroděj oholil vlasy a vyryl do kůže na hlavě dvě hluboké rýhy, si nestříhám vlasy. Někteří lidé si myslí, že si je stříhám. Ne, nikdy. Vlasy mi rostou přirozeně. Tento účes nosím již 70 let. Mé následující narozeniny budou již sedmdesáté deváté. Až do dneška jsem netrpěl žádnou nemocí. Zuby a oči mám neporušené. Ti, kteří mne doprovázejí, museli ještě před několika lety utíkat, aby mne dostihli. Stále mohu chodit velmi rychle, ale doktoři přikazují, abych to nedělal, protože jsem měl před časem operaci po pádu na zem. Dali mi do kyčle ocelový trn. Proto mi doporučují, abych nechodil rychle. Přesto mohu dodržovat své každodenní zvyky. Neodložil jsem žádnou ze svých denních činností. Dávám rozhovory návštěvníkům. Jezdím kolem *daršanových* řad, dávám oddaným *daršany*. V mých aktivitách nejsou absolutně žádné překážky.

Již jsem však mluvil dlouho. Bylo by toho mnohem víc, co říci, kdybych si přál. Po všechna léta jsem toto tělo udržoval ve výborném stavu. Je možné, že jsem některým lidem působil občas nějaké potíže, ale jim to nevadilo. Oni mi slouží i když je od toho odrazují.

Dnes je den Durgáštamí. Zítřa a pozítří bude svátek Mahánavamí a Vidžajadašamí. Mám před sebou hodně práce. Musím si promluvit s knězi řídicími *jadžňu*. Mimoto jsou zde ještě jiné důležité záležitosti. Až skončím tuto práci, promluví k vám znovu. Neříkal jsem vám, že studenti jsou mým bohatstvím? Mám je tak rád. Když jsou šťastní, jsem šťastný také. Mám pro vás malou radu. Nikdy nepřestávejte s *námasmaranou*. Ať jste kdekoli, stále ji opakujte.

(Bhagaván uzavřel svoji promluvu bhadžanem „Hari bhadžana biná“.)

U příležitosti svátku Dasará, v Prašánti Nilajam dne 21. října 2004